यथा चण्डकौशिके—'कौशिकः—आः, पुनः कथमद्यापि न संभूताः स्वर्णदक्षिणाः ।'

अधिवलमभिसंधिच्छलेन यः[1] ॥ ९९ ॥

यथा रत्नावल्याम्—'काञ्चनमाला—भट्टिणि, इयं सा चित्तसालिआ । वसन्तअस्स सण्णं करोमि ।' इत्यादि ।

नृपादिजनिता[2] भीतिरुद्वेगः परिकीर्तितः ।

यथा वेण्याम्—

'प्राप्तावेकरथारूढौ पृच्छन्तौ त्वामितस्ततः[3] ।
स कर्णारिः स च क्रूरो वृककर्मा वृकोदरः ॥'

शङ्काभयत्रासकृतः संभ्रमो विद्रवो मतः ॥ १०० ॥

'कालान्तककरालास्यं क्रोधोद्भूतं दशाननम् ।
विलोक्य वानरानीके संभ्रमः कोऽप्यजायत ॥'

अथ विमर्शाङ्गानि—

अपवादोऽथ संफेटो व्यवसायो द्रवो द्युतिः ।
शक्तिः प्रसङ्गः खेदश्च प्रतिषेधो विरोधनम् ॥ १०१ ॥
प्ररोचना विमर्शे स्यादादानं छादनं तथा ।
दोषप्रख्यापवादः[4] स्यात्—

यथा वेण्याम्—'युधिष्ठिरः—पञ्चालक, क्वचिदासादिता तस्य

अभिसंधिरभिप्रायानुसंधानम् ॥ भट्टिणीति । 'भर्त्रि, इयं सा चित्रशालिका । वसन्तकस्य संज्ञां करोमि ।' इति संस्कृतम् । आदिपदेन 'किं पद्मस्य रुचिं न हन्ति–' इत्यादिश्लोकपर्यन्तस्य परिग्रहः । अत्र काञ्चनमाला-वासवदत्ता-वेषधारिण्योः सुसंगता-सागरिकयोश्छलेन काञ्चनमाला-वासवदत्ताभ्यां राज-विदूषकयोरभिप्रायज्ञानम् ॥ कर्णारिः अर्जुनः । वृकस्य व्याघ्रविशेषस्येव कर्म यस्य सः । अत्र दुर्योधनस्य भीमार्जुनजनिता भीतिः । शङ्का अनिष्टाशंसा । त्रासो भयानुकूलव्यापारः । संभ्रमस्त्वरा ॥ अथ त्रयोदशविमर्शाङ्गान्याह—अपवाद इति । तस्य दुर्योध-

---

1. अधिवलमिति । अत्र विशेषः—'यद्वेष्टजनसंधानं बुधा अधिवलं विदुः । तोटकस्यान्यथाभावं केचिच्चाधिवलं जगुः ॥' इति ॥

2. नृपादीति । आदिशब्देन अरिचौरयोर्ग्रहणम् ॥

3. त्वामिति । त्वां दुर्योधनम् ॥

4. दोषेति । दोषप्रख्या दोषप्रख्यापनम् ॥